

лъха на здрава снага, на човѣкъ, който е газилъ тревата въ полето и сж го ласкали класоветѣ на нивята.

Андреевъ виждаше тия два свѣта единъ срещу другъ: градътъ — свѣтъ на съблазни и суета, селото — свѣтъ на простота и трудъ.

И уморенъ отъ града, той се радваше на селото.

Въ този мигъ той бѣ искренъ на себе си, защото уморения отъ безпжтство, отъ охолностъ, отъ суета, не може да не почувствува, колко благотворно действа на душата селото; ала като се смисли, че това мълчание, тая загриженостъ по труда, тая далечина отъ града, може да трае единъ цѣлъ животъ, нѣщо се сепна.

... Би ли могълъ да се отрече за винаги, за винаги отъ града ... За винаги да остане въ село: да се прибира рано за сънь; да прекарва или на полето срѣдъ работници, или въ кжщи, срѣдъ постоянната дружба на едни и сжщи домашни хора ... Изъ умътъ му минаха редица въпроси и той обори глава.

Боянъ Андреевъ бѣ на изпитание предъ собствена си мисль. Той искаше да провѣри себе си. Той се изпитваше, защото у него бѣ се затвърдила мисльта да се сроди съ тия мили и добри хора и да влѣзе отъ сърдце въ тѣхното общество. И при тази мисль той се подложи на оценка. Решението не идѣше. Да и не — се редѣха въ главата му: той се чувствуваше недостоенъ за чистота на Койка, сърдцето му се увеличаше съ трепетъ по нея. Отвращаваше го града, а да остане въ село не се решаваше.

И като се тръшна на леглото си, заспа изведнажъ, почувствувалъ се безсиленъ да разреши въпроситѣ, що го измжчватъ.

VIII.

Женитѣ отъ цѣлото домочадие Габарово, заедно съ учителката Магнева, настанени въ файтонъ, а мжжетѣ на коне — потеглиха на жътва,